

OPRUIMEN

In de fantasiewereld bestaan ze, duistere zolders die bulken van vreemde prullaria en lugubere rariteiten. Een grote krakende koffer in een verloren hoek verbergt een raadselachtige map die je naar bizarre avonturen in verre oorden lokt. Klinkt aantrekkelijk.

De realiteit op onze zolder is iets minder sprookjesachtig. Een decennialange familiegeschiedenis heeft zich verschanst in de laden, kasten, achter hoeken en kanten. Vergeten babyspulletjes en speelgoed concurreren om plaats met antieke beeldjes en kaders, met beddengoed van de kinderen die al lang het huis uit zijn, met tassen en rugzakken van allerlei vormen en formaten en met fotoalbums, massa's fotoalbums.

Tot overmaat van ramp ben ik als laatste overlevende van mijn gezin van oorsprong ongewild gepromoveerd tot schatbewaarder van restanten huisraad en hebbedingetjes van weleer. Sinds het overlijden van mijn moeder en broer stapelden de dozen zich op, vol met gedateerde objecten, met honderden foto's van vakanties, trouwfoto's van dichte en verre familieleden, met communieprentjes en zoveel meer. Versteende getuigen uit een vervlogen tijd.

Al die wanorde op zolder voelt als een last op mijn schouders. De ene ontdekking vertedert me, een andere ergert me, maar bij de meeste objecten weet ik het niet goed wat ik voel. De prangende vraag is dan: wat doe ik weg en wat bewaar ik. Het is een dilemma dat me danig hindert en me de goesting ontnemt om eraan te beginnen.

Sommige keuzes zijn duidelijk. De confrontatie met de afschuwelijke pentekeningen met middeleeuwse folterpraktijken van mijn ouders roepen na al die tijd nog evenveel afschuw op. Deze zogezegde kunstwerkjes hebben me jaren lang schaamteloos uitgedaagd. Weg ermee. Anderzijds heeft mijn geliefd metalen eierdopje nu een mooi plaatsje in onze living gekregen. Maar, een slimme selectie maken in de foto's, dat is andere koek. Hoe begin je eraan?

Onlangs viel mijn oog op de volgende quote: "Creëren spullen geen warmte en activeren ze geen emotionele respons, dan heb je ze eigenlijk niet nodig". Het lijkt me een ietwat wollige uitspraak maar ik denk wel dat ze me alvast op de goeie weg kan zetten.

Eén ding is zeker, passief blijven is geen optie. Ik wil onze kinderen en kleinkinderen niet opzadelen met een erfenis die bulkt van rommel en aangelegenheden waar ze zelf amper een emotionele band mee hebben.

Handen uit de mouwen dus. Ik begin eraan en wens mezelf het juiste oordeelvermogen om kordaat en onverbiddelijk afscheid te nemen van het overbodige en om respectvol en ordelijk te bewaren wat ik belangrijk vind.

Mieke